

stanovená bola v značne menšej sume, než koľkú žiadateľ požadoval — kdežto útraty rekursné (II.- a III.-stupňové) boli medzi stranami vzájomne zrušené, pokiaľ — čo do konečného výsledku — rekurs žiadateľov bol len v nepomerne malej čiastke úspešný, kdežto rekurs árendátorov bol vôbec bezúspešný.

Dotyčné nepripustného podania S. bolo treba nariadiť, aby mu ono bolo vrátené.

(10./XI. 1922. č. R. III. 209/22.)

Dr. J. Kotyza.

Brojiti proti odsuzujícimu rozsudku z toho dôvodu, že trest v něm nebyl vyměřen dle sazby §-u 202 v. tr. z. — nýbrž §-u 119 v. tr. z. — lze toliko odvoláním.

Nejvyšší vojenský soud uznal v neveřejném sedění dne 13. dubna 1922 o zmatečné stížnosti a odvolání K. H. proti rozsudku divisiního soudu v B. B. ze dne 16.-12. 1921 čj. Dtr. 424-21, jímž jmenovaný obžalovaný K. H. uznán byl vinným zločinem zběhnutí dle §§ 183 a 199 v. tr. z. a odsouzen ve smyslu §§ 199 a 92 v. tr. z. k pěti-měsíčnímu zostřenému žaláři, vyslechnuv nám. gen. voj. prokurátora,

z a p r á v o :

Zmatečná stížnost jako nepřipustná, odvolání jako neodůvodněné se zamítá.

D ů v o d y :

Obžalovaný odporuje rozsudku především zmatečnou stížností a to pro zmatek dle čísla 10 § 358 v. tr. ř.

Po jeho názoru vězí tento zmatek ve skutečnostech, že soud mu vyměřil trest dle § 199 a nikoliv, jak správné by bývalo, dle § 202 v. tr. z., vzhledem k tomu, že se sám u pluku přihlásil. Třeba že tak učinil k vyzvání obecného notáře ve St. T., jde v jeho případě o dobrovolné přihlášení ve smyslu § 202 v. tr. z., ježto zákon nečiní rozdílu, z jakého popudu se zběh přihlásí.

Soud prý proto užil na jeho trestný čin nesprávným výkladem voj. trest. zákona ustanovení naň se nevztahujícího.

Z těchto vývodů jest patrno, že stěžovatel nevytýka rozsudku chybnou kvalifikaci trestného činu, nýbrž chybné užití trestní sazby, že tedy uplatňuje důvod zmatečnosti nikoliv dle čísla 10, nýbrž dle čísla 11 § 358 v. tr. ř.

Dlužno sice přisvědčiti názoru, že je zcela irrelevantní, přihlásil-li se desertér na něčí domluvu nebo z vlastního vnuknutí, ale, pokud jde o výtku, že soud nepostupoval správně, nevzav § 202 v. tr. z. za podklad výměry trestu, a že zatížil rozsudek zmatkem dle čísla 10 správně 11 § 385 v. tr. ř., není výtku oprávněna.

Neboť i, dá-li se stěžovateli za pravdu, že jde o desertci ve smyslu § 202 v. tr. z., nemění to ničeho na věci, neboť i takové zběhnutí tresce se buď dle sazby stanovené v § 199 buď dle mírnější sazby

§ 202 v. tr. z. Zákon ponechává úplně uvážení soudcovu užiti toho neb onoho trestního ustanovení.

Zmatečnost dle čísla 11 § 358 v. tr. ř. pozůstává v tom, že soud překročil svou trestní pravomoc, buď že uznal za trest přísnější co do výměry, co do sazby neb co do stupně, než-li zákon pro určitý delikt stanoví, anebo že překročil meze po zákonu přípustného práva přeměňovacího neb zmírňovacího.

V daném případě jde o delikt, trestný — jak prve již uvedeno — po uvážení soudcovu buď dle § 199 buď dle § 202 v. tr. z.

Jestliže tedy soudce užil naň správného, byť i přísnějšího, trestního ustanovení, nepřekročil tím nikterak meze své trestní pravomoci ve smyslu čísla 11 § 358 v. tr. ř., a lze v případě takovém uplatňovati **toliko odvolání**. Jelikož pak nesprávné označení opravného prostředku nemůže býti dle § 324 v. tr. z. vykládáno v neprospekch obžalovaného, musil se nejvyšší vojenský soud výtkami stěžovatelovými zabývati v rámci odvolání.

Tímto domáhá se stěžovatel i užiti mimořádného práva zmírňovacího dle § 125 v. tr. z., poukazuje na převahu soudem přiznaných okolností polehčujících, zaručujících jeho polepšení.

Takové převahy však v daném případě není.

Přiznal-li se obžalovaný, že v době deserční pracoval u svého otce a že, zaměstnán jsa v dolech, nosil šat občanský, tedy skutečnosti irrelevantní, nelze v přiznání takovém — jak rozsudek mylně za to má — spatřovati doznání viny ve smyslu zákona, jestliže současně popřel úmysl deserční.

Přihlášení se obžalovaného jest jako polehčující okolnost malé váhy vzhledem k tomu, že se hlásil až v době demobilisace jeho ročníku.

Zbývá tedy bezúhonnost obžalovaného jako jediná závažná polehčující okolnost. Naproti tomu však uvážiti dlužno skutečnost, že obžalovaný zběhl v době vážné, nebezpečné, platící za dobu válečnou a že zanedbal po dlouhou dobu svou služební povinnost.

Nelze-li tedy mluvit o převaze skutečností polehčujících, není tu podmínek pro použití mimořádného práva zmírňovacího dle § 125 v. tr. z. a také ne mírnějšího ustanovení §-u 202 v. tr. ř. Odvolání je neodůvodnené, a bylo je proto ve smyslu § 354 v. tr. ř. zamítnouti.

(Rozhodnutí nejvyššího vojenského soudu ze dne 13. dubna 1922-P 11-22.).

Sbierka rozhodnutí vo veciach trestných.

(Büntetõjogi határozatok tára.)

(Pokračovanie).

- Číslo 85. Kto použije záchranej brzdy z dôvodu, že § 111. mohol z okolností dôvodne uzatvárať na ohrozenie bezpečnosti miektorého cestujúceho, nespácha prestupok proti telesnej bezpečnosti,